

Angrende NS-mann.

105687

Det er nå i et halvt århundre blitt sagt i TV og skrivi i pressa at de strenge straffene vi 92 805 NS-medlemmer ble tildelt i 1945, 46, 47 - ikke var på langt nær hva vi hadde fortjent, **for det fikk oss ikke til å angre** på hva vi hadde gjort. Det er også blitt sagt - sist av min fetter Truls - at en sterkt medvirkende årsak til Norges kapitulasjon overfor den tyske overmakten ikke var Nygaardsvoll og konsorters systematiske nedrustning, men det at det var så mange NS-folk i hær og flåte. Hva jeg så var ikke NS-folk, men feige uslinger som ikke torde slåss.

Selv gjorde jeg som vernepliktig flyverfenrik i Marinen tjeneste ved staben for Annet Sjøforsvarsdistrikt i Marvika og ingen kan benekte at jeg var dum nok til å risikere livet langt utover det mine plikter forlangte i det fåfengte håp å få jaget tyskerne ut av landet igjen. Den 9. april fikk jeg ordre til å sette opp et av to maskingevær på en fullstendig ubeskyttet haug utafor kontoret for å forsvare oss mot de tyske flyene. Kulene fra flyene regnet ned omkring oss, men vi fikk likevel skutt ned et av dem. **Det angrer jeg nå på!**

Flere av våre krigsfartøyer overga seg eller gjemte seg bort uten å løse et skudd. Kristiansand Festning festning begynte ikke å skyte før det var for seint, og ble snart besatt. Kommandør Wigers dro da inn til Kristiansand for å finne general Liljedal, men han var forsvunnet med hele 3. Divisjon og Wigers ble tatt tilfange. Han fikk et ultimatum: enten å overgi alle sjøforsvarskrefter eller å få Kristiansand bombet av flyene som kretset over dem. Kommandøren valgte å kapitulere og da tyskerne forlangte å få en gissel mens han kontaktet alle sine underordnede ble jeg beordret til det fordi jeg snakket tysk. **Jeg angrer dypt** på det for det var jo åpenbart livsfarlig. Men ingen av reddharene på våre krigsfartøyer skjøt, hverken før eller etter overgivelsen så jeg ble løslatt enda jeg hadde skjellt ut den tyske Oberstløytnanten noe aldeles forferdelig på tre språk, Tysk, Norsk og Züridütsch!

Da jeg ble satt fri bega jeg meg til Oslo. Toget kom ikke så langt som til Kongsberg for der var tyskerne allerede. Et regiment av hæren ble mobilisert oppe i Meheia og jeg meldte meg frivillig.

Det angrer jeg forferdelig på. De hadde nemlig hørt rykter om at 200 tyske stridsvogner var på vei oppover fra Kongsberg, og siden jeg var i sivilt antrekk ble jeg beordret til å snike meg bak fiendens linjer og spionere. Jeg gjennomførte jobben med suksess og tror sikkert at jeg hadde gjort meg fortjent til Kongens Fortjenestmedalje hvis regimentet hadde gått til angrep og kastet tyskerne ut av Kongsberg. Jeg kunne nemlig fortelle at det ikke var mer enn en tysk bataljon der og ikke en eneste stridsvogn. Men nei, Generalen besluttet å trekke regimentet opp i fjellene. Dere kan være forsikret om at **jeg angrer** på å ha risikert livet med den livsfarlige spioneringen! For et regiment med en usling av en leder.